

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 25 kwietnia 2024 r.

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 487/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, reprezentowaną przez pełnomocnika, w części wniosku dotyczącej zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej, o której mowa w ustawie z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r., poz. 1658, z późn. zm.) że w świetle art. 17 ust. 1 ww. ustawy, podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach, obowiązany do osiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych, a w przypadku ich nieosiągnięcia do wniesienia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ww. ustawy, jest dealer samochodowy, który prowadzi w Polsce salon samochodowy i po raz pierwszy wprowadza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej opakowania wraz z produktami pochodzącymi od Wnioskodawcy w celu ich używania lub dystrybucji – uznają za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 marca 2024 r. X, reprezentowana przez pełnomocnika, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców co do zakresu i sposobu stosowania przepisów z których wynika obowiązek świadczenia:

- opłaty produktowej i środków na publiczne kampanie edukacyjne, o których mowa w ustawie z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, zwanej dalej ustawą o opakowaniach albo ugo,
- opłaty produktowej, o której mowa w ustawie z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej ustawą o opłacie produktowej,
- opłaty produktowej, o której mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. z 2022 r., poz. 1113 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą o bateriach.

Niniejszą decyzją objęto część wniosku dot. ustawy o opakowaniach. Natomiast część wniosku dot. ustawy o opłacie produktowej i ustawy o bateriach została rozpoznana w oddzielnej decyzji administracyjnej.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za złożenie pełnomocnictwa i potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Pismem z 29 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców, o uzupełnienie braków wniosku.

Jednocześnie zawiadomiono Stronę na podstawie art. 66 § 1 Kpa, że w zakresie stanu faktycznego i pytania do ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2020 r., poz. 2056 z późn. zm.), właściwym organem do wydania wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów przez

wprowadzającego pojazdy jest Główny Inspektor Ochrony Środowiska i do tego organu należy wnieść odrębne podanie, które zgodnie z art. 66 § 2 Kpa złożone w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia uważa się za złożone w dniu wniesienia pierwszego podania.

Strona uzupełniła wniosek pismem z 30 marca 2024 r.

1. Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

1.1 Ogólna charakterystyka działalności Wnioskodawcy

X, stanowiącą odpowiednik polskiej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (XX). X jest producentem samochodu użytkowego 4x4 o nazwie handlowej G. Samochody G spełniają wymagania techniczne (posiadają świadectwa homologacji) dla następujących kategorii:

- M1: pojazdy do przewozu osób, mające nie więcej niż osiem miejsc oprócz siedzenia kierowcy;
- N1: pojazdy zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków i mające maksymalną masę całkowitą nieprzekraczającą 3,5 t.

Produkcja ww. samochodów jest realizowana na terenie W (zakład produkcyjny E).

1.2 Działalność Wnioskodawcy w Polsce

Na dzień przygotowania niniejszego wniosku, X nie posiada siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także:

- stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej,
- zarządu,
- oddziału,
- przedstawicielstwa,
- biura,
- fabryki,
- warsztatu.

1.3 Sposób wprowadzania do obrotu, przywozu do Polski i dystrybucji produktów w opakowaniach na terytorium Polski, ze wskazaniem roli kontrahentów

Od maja 2022 r. X przyjmuje zamówienia na samochody G. Co istotne, X posiada wiążące umowy dealerskie z polskimi dealerami prowadzącymi salony samochodowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na dzień składania niniejszego wniosku, X realizuje sprzedaż wyłącznie na rzecz dealerów będących stronami umowy dealerskiej.

Na mocy umowy dealerskiej przedsiębiorcy prowadzący w Polsce salony samochodowe (dealerzy) nabywają prawo dystrybucji i sprzedaży samochodów G na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także do prowadzenia autoryzowanego serwisu ww. samochodów, w tym dostarczania części zamiennych i akcesoriów samochodowych. Dealerami marki X w Polsce są wyłącznie podmioty, które w ramach wykonywanej działalności gospodarczej zajmują się zarobkową sprzedażą samochodów. Wskazana działalność ma charakter zorganizowany i ciągły, a dealerzy posiadają status przedsiębiorców w rozumieniu ustawy Prawo przedsiębiorców.

Wprowadzenie do obrotu, przywóz do Polski i dystrybucja produktów odbywa się w następujący sposób:

- spółka B, wystawia na rzecz polskich dealerów - z którymi posiada stosowną umowę dealerską o współpracy - fakturę potwierdzającą sprzedaż samochodu na rzecz danego dealera (salonu samochodowego); w rezultacie polski dealer staje się pierwszym nabywcą danego egzemplarza pojazdu na terenie Polski; następnie pojazd jest odsprzedawany do klienta końcowego; samochody są dostarczane do salonów samochodowych prowadzonych przez polskich dealerów bezpośrednio z fabryki zlokalizowanej na terenie F; części składowe lub przynależność tych samochodów stanowią baterie przenośne i akumulatory samochodowe, a także opony i oleje; ponadto, samochody lub jego elementy mogą być zabezpieczone na czas podróży opakowaniami;

- spółka N, wystawia fakturę na rzecz polskich dealerów - z którymi posiada stosowną umowę dealerską o współpracy - fakturę potwierdzającą sprzedaż samochodu na rzecz danego dealera (salonu samochodowego); w rezultacie polscy dealerzy stają się pierwszymi nabywcami części zamiennych i akcesoriów, które odsprzedają lub wykorzystują w ramach realizowanych prac serwisowych; części zamienne i akcesoria są dostarczane w opakowaniach bezpośrednio z magazynu zlokalizowanego na terenie B.

Z uwagi na brak siedziby lub oddziału X w Polsce, główną rolą polskich dealerów jest wprowadzanie pojazdów, a także akcesoriów i części zamiennych do obrotu po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu używania lub dystrybucji. Dealerzy samochodów X w ramach prowadzonych salonów samochodów prowadzą również standardową działalność promocyjno - sprzedażową, w tym prezentują towary i zawierają umowy sprzedaży z użytkownikami końcowymi. Niemniej jednak, to dealerzy prowadzący salony samochodowe są pierwszymi nabywcami tych produktów na rynek polski, w tym opakowań, a także stanowiących przynależność lub część składową pojazdów opon, olejów, akumulatorów samochodowych oraz baterii przenośnych. Co więcej, liczba samochodów wprowadzanych na rynek polski jest uzależniona od działań sprzedażowych i zaangażowania polskich dealerów samochodowych.

Dostawa samochodów G, jak również części zapasowych, narzędzi serwisowych do produktów X oraz innych towarów produkowanych przez X lub pod marką X odbywa się co do zasady na warunkach dostawy CPT (Carriage Paid To) w rozumieniu INCOTERMS 2020. W drodze wyjątku dostawa może odbywać się według innych reguł INCOTERMS, w szczególności EXW (Ex Works).

2. Pytanie Strony dot. ustawy o opakowaniach:

W niniejszym stanie faktycznym, spółka X powzięła wątpliwości kto w świetle aktualnych polskich regulacji prawnych jest podmiotem odpowiedzialnym za wykonanie obowiązków obejmujących zapewnienie odzysku, recyklingu, a także zbieranie odpadów powstających z wprowadzanych na rynek produktów. Wskazane wątpliwości przekładają się na następujące pytanie, które dotyczy daniny publicznej w rozumieniu art. 34 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców:

Czy w świetle art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach, podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach, który jest obowiązany do osiągnięcia poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu, a tym samym do uiszczenia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ugo, w przypadku niewykonania tego obowiązku, jest X jako producent samochodów nieposiadający siedziby w Polsce czy dealer samochodowy, który prowadzi w Polsce salon samochodowy i po raz pierwszy wprowadza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej te opakowania wraz z produktami w celu ich używania lub dystrybucji?

3. Stanowisko Strony:

W świetle przedstawionego stanu faktycznego, Spółka stoi na stanowisku, że:

W świetle art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach, podmiotem wprowadzającym do obrotu produkty w opakowaniach, który jest obowiązany do osiągnięcia poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu, a tym samym do uiszczenia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ugo w przypadku niewykonania tego obowiązku jest dealer samochodowy, który prowadzi w Polsce salon samochodowy i po raz pierwszy wprowadza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej te opakowania wraz z produktami w celu ich używania lub dystrybucji.

4. Uzasadnienie prawne

„Wprowadzający” opakowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w świetle ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

W trakcie transportu samochodów G, samochody te mogą być foliowane na dużych płaskich powierzchniach (dach, maska, pokrycie drzwi). Ponadto, część akcesoriów oraz części zamiennych wysyłanych do Dealerów może być dodatkowo pakowana (np. zapasowe części zamienne takiej jak amortyzatory, części układu hamulcowego, inne drobne części eksploatacyjne).

W rezultacie, realizacja Umowy Dealerskiej może być związana z wprowadzaniem na rynek polski produktów w opakowaniach. Stąd też, niezależnie od obowiązków związanych z głównym przedmiotem wymiany handlowej, należy również uwzględnić opakowania, które mogą pojawić się w związku z tą działalnością.

Zgodnie natomiast z art. 17 ust. 1 ugo, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do zapewnienia recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu. Niewykonanie tego obowiązku wiąże się z koniecznością uiszczenia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ugo, do której stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (zob. art. 40 ugo).

1) Status prawny opakowań

Zgodnie z 3 ust. 1 ugo, opakowaniem jest wyrób, w tym wyrób bezzwrotny, wykonany z jakiegokolwiek materiału, przeznaczony do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania lub prezentacji produktów, od surowców do towarów przetworzonych. Opakowaniem jest więc każdy wyrób, który spełnia funkcję opakowania, czyli umożliwia np. dostarczenie produktów do klienta.

Ustawodawca wyróżnia przy tym następujące kategorie opakowań:

- 1) opakowania jednostkowe - służące do przekazywania produktu użytkownikowi w miejscu zakupu;
- 2) opakowania zbiorcze - zawierające wielokrotność opakowań jednostkowych produktów, niezależnie od tego, czy są one przekazywane użytkownikowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży i które można zdjąć z produktu bez naruszania cech produktu;
- 3) opakowania transportowe - służące do transportu produktów w opakowaniach jednostkowych lub zbiorczych w celu zapobiegania uszkodzeniom produktów, z wyłączeniem kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego lub lotniczego.

Przykładowe rodzaje opakowań objęte przepisami ustawy zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 22 października 2013 r. w sprawie przykładowego wykazu wyrobów, które uznaje się albo nie uznaje się za opakowanie (Dz.U., poz. 1274).

Podsumowując, wszelkiego rodzaju folie zabezpieczające produkty, czy też kartony i inne opakowania na części zamienne oraz akcesoria należy traktować jako opakowania.

2) Wprowadzający produkty w opakowaniach

Ustawodawca definiuje wprowadzającego produkty w opakowaniach jako przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności:

- a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,
- b) pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,
- c) prowadzącego:
 - jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,
 - więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach.

Ponadto, za wprowadzenie do obrotu rozumie się odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju, w celu używania lub dystrybucji. Za wprowadzenie do obrotu uważa się także:

- a) import opakowań,
- b) import produktów w opakowaniach,
- c) wewnątrzwspólnotowe nabycie opakowań,
- d) wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach

- dokonywane na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej.

Z kolei, przez import produktów w opakowaniach rozumie się przez to przywóz produktów w opakowaniach na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu (art. 8 pkt. 6 uop). Z kolei wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach jest definiowane jako „przywóz produktów w opakowaniach na terytorium kraju z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu” (art. 8 pkt. 20 uop).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejsze sprawy należy zauważyć, że w praktyce status prawny „wprowadzającego produkty w opakowaniach” ustala się w zależności od zasad wymiany handlowej obowiązującej w danej transakcji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w opisanej sytuacji X nie składa się w żaden sposób produktów na terytorium RP. W istocie bowiem produkty X są sprzedawane Dealerom na zasadach CPT. W związku z powyższym to dealer — nabywając towary od X — spełnia ww. definicję podmiotu wprowadzającego produkty w opakowaniach. Tym samym to dealer samochodowy jest obowiązany do zapewnienia na podstawie art. 17 ust. 1 ugo recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu. W przypadku natomiast niewykonania tego obowiązku, polski dealer samochodowy będzie obowiązany uiścić opłatę produktową, o której mowa w art. 34 ust. 2 ugo.

5. Podsumowanie

Podmiotem posiadającym status „wprowadzającego” będą polscy dealerzy, którzy prowadzą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej salony samochodowe. Za poparciem tego stwierdzenia można przywołać następujące argumenty:

- Brak siedziby X w Polsce: X nie posiada siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, zarządu, oddziału, przedstawicielstwa, biura, fabryki, magazynu, salonu czy warsztatu. Z analizy orzecznictwa wynika natomiast, że odpowiedzialność podmiotów zagranicznych występuje przede wszystkim w sytuacji, gdy dokonują oni dostarczenia towarów do zarządzanych przez siebie magazynów lub posiadają własny oddział. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w niniejszym stanie faktycznym.
- Potwierdzenie transakcji zagraniczną fakturą: Wszelkie rozliczenia, tj. zarówno sprzedaż pojazdów jak również części zamiennych oraz akcesoriów są dokonywane na podstawie faktur zagranicznych, wystawianych przez podmioty nie posiadające siedziby w Polsce na rzecz polskich dealerów prowadzących salony samochodowe w Polsce, którzy jako pierwsi nabywają te samochody oraz inne produkty w celu ich używania lub dystrybucji.
- Produkcja i sprzedaż samochodów za granicą: Samochody są produkowane we Francji, a następnie są sprzedawane na zasadach CPT INCOTERMS 2020 do dealera samochodowego. Przemawia to zatem za stwierdzeniem, że odpowiedzialność za import (WNT) leży po stronie dealera.
- Rola dealera: Dealer samochodowy w Polsce jest „wewnątrzwspólnotowym nabywcą”, tj. jako osoba, która przywozi pojazd z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia na terytorium kraju. Wprawdzie samochód będzie docelowo

sprzedawany bezpośrednio od podmiotu z siedzibą w B, to jednak kluczowe dla oceny prawnej transakcji wydaje się być fakt, że samochody są przywożone bezpośrednio z F. Niemniej jednak, kwalifikacja prawna tej transakcji jako import tudzież wewnątrzwspólnotowe nabycie jest indyferentna prawnie. W obu przypadkach mamy bowiem do czynienia z przywozem pojazdu (produktów/opakowań) z zagranicy, co jest kluczowe dla oceny prawnej wprowadzającego.

- Wprowadzenie na terytorium kraju: Dealer samochodowy w Polsce wprowadza samochód na terytorium kraju „po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji”. Tym samym to dealer samochodowy po raz pierwszy dostarcza produkt na terytorium RP w ramach działalności gospodarczej do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne”.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego w części dot. ustawy o opakowaniach, przedstawiam stanowisko co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Zgodnie z brzmieniem przepisów ustawy o opakowaniach, na podmiotach wprowadzającym produkty w opakowaniach ciąży obowiązek, między innymi:

- a. zapewnienia recyklingu odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty do obrotu, zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami;
 - b. w przypadku niewykonania obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 ww. ustawy, wniesienia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy o opakowaniach, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu recyklingu oraz poziomu recyklingu dla wszystkich opakowań razem;
 - c. prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, na mocy art. 19 ust. 1 ustawy o opakowaniach, przy czym zgodnie z art. 19 ust. 4 ww. ustawy, w przypadku samodzielnej realizacji obowiązków, obowiązek ten winien być realizowany poprzez:
 - przeznaczenie w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
 - przekazanie w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa:
- łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.

W celu określenia, czy wyżej wymienione obowiązki dotyczą Wnioskodawcy, kluczowe jest zatem sięgnięcie do definicji wprowadzającego produkty w opakowaniach. Ustawodawca w art. 8 pkt. 23 ustawy o opakowaniach definiuje wprowadzającego produkty w opakowaniach jako przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności jako:

- a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r., - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r., poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,
- b) pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,
- c) prowadzącego:
 - jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m² sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,
 - więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach.

Przy czym za przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o opakowaniach, zgodnie z brzmieniem art. 8 pkt. 11 ustawy, rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo przedsiębiorców.

Nadto, w myśl punktu 24 przytoczonego powyżej art. 8 ustawy o opakowaniach, za wprowadzenie do obrotu uważa się odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji; za wprowadzenie do obrotu uważa się także:

- a) import opakowań,
- b) import produktów w opakowaniach,
- c) wewnątrzwspólnotowe nabycie opakowań,
- d) wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach,

- dokonywane na potrzeby wykonywanej działalności gospodarczej.

Dodać przy tym należy, iż jak stanowi art. 8 pkt. 20 ustawy o opakowaniach, za wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach rozumie się przywóz produktów w opakowaniach na terytorium kraju z terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o opakowaniach, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty. Wprowadzający produkty w opakowaniach definiowany jest w art. 8 pkt 23 ww. ustawy jako przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w tym importujący i dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów w opakowaniach. Tak więc już sam przywóz do kraju produktów w opakowaniach podlega przepisom ustawy o opakowaniach w zakresie zapewnienia poziomów recyklingu.

W sytuacji gdy Strona sprzedaje produkty w opakowaniach polskim kontrahentom na podstawie faktury dostawy, faktury wewnątrzwspólnotowej dostawy, to Strona nie jest wprowadzającym produkty w opakowaniach. To podmiot nabywający te produkty od Strony jako nabywca produktów w opakowaniach, posiadający fakturę wewnątrzwspólnotowego nabycia lub dokumenty celne, obowiązany będzie do rozliczenia się z obowiązków wynikających z ustawy o opakowaniach.

Wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 8 pkt 24 ustawy o opakowaniach - jako odpłatne albo nieodpłatne udostępnienie opakowań lub produktów w opakowaniach po raz pierwszy na terytorium kraju w celu używania lub dystrybucji. Datą wprowadzenia do obrotu zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 i 3 ww. ustawy jest:

- data przywozu na terytorium kraju;
- data wystawienia faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów w opakowaniach.

Zgodnie z przedstawionym stanem faktycznym, Strona dokonuje dostawy produktów do jej kontrahentów na terytorium Polski z innych krajów. W ramach międzynarodowych warunków sprzedaży (Incoterms) dostawy te są rozpoznane jako CPT (Carriage Paid To) i EXW (Ex works). W takim schemacie dostaw, sprzedawca jest zobowiązany dostarczyć towary do określonej lokalizacji, jednakże to nabywca jest odpowiedzialny za dopełnienie wszelkich formalności związanych z przywozem towarów.

Z uwagi na powyższe Wnioskodawca nie dokonuje wprowadzenia produktów w opakowaniach do obrotu, ponieważ przywóz towarów w ramach międzynarodowych warunków sprzedaży (Incoterms) jest dokonywany przez kontrahentów Strony. Co za tym idzie dostarczanie produktów z innych krajów do kontrahentów na terytorium Polski nie będzie podstawą do powstania obowiązków o których mowa w art. 34 i art. 19 ustawy o gospodarce opakowaniami wobec Strony.

Wobec powyższego obowiązki ustawowe spoczywają na Klientach Wnioskodawcy i w związku z niemożnością uznania Wnioskodawcy za podmiot wprowadzający produkty w opakowaniach na mocy ustawy o opakowaniach i w opisanym stanie faktycznym nie będzie on zobowiązany do:

- a) uiszczenia opłaty produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy o opakowaniach, w przypadku niewykonania obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 tej ustawy,

b) prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o opakowaniach.
Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. 3, 02-362 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.